

Pakiet odbiurokratyzowania rynku finansowego

wersja z dn. 1 lipca 2010 r.

- Niektóre podmioty rynku finansowego apelują o szybsze rozpatrywanie spraw przez UKNF¹.
- UKNF, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, bardzo skrupulatnie zajmuje się sprawami technicznymi, które przy innych przepisach mogłyby być rozwiązywane samodzielnie przez uczestników rynku.
- Należy postawić pytanie: czy nadzór finansowy powinien zajmować się „sprawdzeniem przecinków” itp. sprawami mniejszej wagi, czy też powinien się skupić na analizie i ograniczaniu nadmiernego ryzyka w działalności podmiotów nadzorowanych?
- Polski rynek finansowy dojrzał do zmian – niektóre przepisy straciły na aktualności i nie przystają do realiów rynkowych. Warto zrezygnować z czysto biurokratycznych uciążliwości, które nie służą poprawie jakości zarządzania ryzykiem, tylko są „sztuką dla sztuki”, niepotrzebnie angażują zasoby zarówno nadzoru, jak i podmiotów nadzorowanych.
- Nie chodzi o liberalizację, tylko o racjonalizację, nadanie priorytetu sprawom rzeczywiście istotnym z punktu widzenia zarządzania ryzykiem.
- Dlatego UKNF proponuje **„Pakiet odbiurokratyzowania rynku finansowego”**.
- Wstępna wersja pakietu została przedstawiona organizacjom rynkowym, które do końca lipca br. mogą zgłaszać własne propozycje w zakresie odbiurokratyzowania rynku finansowego.
- Następnie pakiet, w części dotyczącej zmian w przepisach prawa, zostanie przekazany do Ministerstwa Finansów oraz Ministerstwa Gospodarki, które prowadzi pracę nad rządowym programem odbiurokratyzowania gospodarki.

¹ Niedawny kryzys finansowy wymagał od UKNF podejmowania niestandardowych działań interwencyjnych, więc sprawy o charakterze technicznym miały niższy priorytet.

1. Outsourcing czynności bankowych i ubezpieczeniowych²

UKNF proponuje zastąpienie obowiązku zawiadamiania nadzoru o zamiarze zawarcia zmiany, rozwiązania lub wygaśnięcia umowy outsourcingu, wymogiem prowadzenia przez bank ewidencji tego typu umów.

Obowiązek każdorazowego zawiadamiania o zamiarze zawarcia umowy outsourcingu (wprowadzony w 2004 r. nowelizacją Prawa bankowego) wiąże się z uciążliwością i dodatkowymi kosztami dla banków i dla nadzoru. W latach 2008 – 2009 do KNF wpłynęło ponad 10 tys. zawiadomień banków komercyjnych dot. umów outsourcingu. Przykładowo, w 2009 roku w przypadku jednego średniej wielkości banku komercyjnego detalicznego organ nadzoru otrzymał 1448 zawiadomień. Projektowana zmiana usprawni zawieranie umów outsourcingu.

Rozszerzyłyby się też katalog czynności, których outsourcing nie wymaga zezwolenia KNF, o czynności, takie jak: zawieranie i zmiana umów rachunków rozliczeniowych, rachunków lokat terminowych, rachunków powierniczych; zawieranie i zmiana umów kredytu i pożyczki (innych niż kredyt konsumencki) z osobami fizycznymi; zawieranie i zmiana umów kredytu i pożyczki oraz umów o kartę płatniczą z mikroprzedsiębiorcami i małymi przedsiębiorcami; emitowanie i przechowywanie bankowych papierów wartościowych oraz innych papierów wartościowych i wykonywanie innych czynności związanych z emisją i obsługą papierów wartościowych; windykacja należności banku.

Analogiczne zmiany mogłyby dotyczyć outsourcingu czynności ubezpieczeniowych – obowiązki informacyjne zakładów ubezpieczeń w tym zakresie powinny być ograniczone do informacji o outsourcingu czynności ubezpieczeniowych o znaczeniu istotnym dla prowadzonej przez zakład ubezpieczeń działalności (np. prowadzenie ksiąg rachunkowych, zapewnienie bezpieczeństwa informatycznego itp.).

2. Fundusze inwestycyjne zamknięte emitujące niepubliczne certyfikaty inwestycyjne³

Zmiany dotyczyłyby nadzoru nad funduszami inwestycyjnymi zamkniętymi (FIZ) emitującymi niepubliczne certyfikaty. FIZ mają możliwość kształtowania dużo bardziej elastycznej polityki inwestycyjnej

² Realizacja postulatu wymaga zmian w przepisach prawa.

³ Realizacja postulatu wymaga zmian w przepisach prawa.

niż inne fundusze, są uprawnione m.in. do inwestowania w nieruchomości, mogą być tworzone jako fundusze private equity, czy fundusze sekurytyzacyjne. Fundusze z niepublicznymi certyfikatami są zazwyczaj tworzone na zamówienie konkretnych zamożnych inwestorów i do nich wyłącznie adresowane.

Nadzór wykonywany przez UKNF w odniesieniu do funduszy inwestycyjnych jest nakierowany na ochronę uczestników. W toku nadzoru dokonujemy szczegółowej analizy wniosku o zezwolenie na wykonywanie działalności przez TFI (spółkę zarządzającą funduszami) pod względem finansowego, organizacyjnego i kadrowego przygotowania wnioskodawcy, a następnie analizujemy wnioski o utworzenie funduszy inwestycyjnych, w szczególności statut i prospekt nowego funduszu, w zakresie tego, czy nie zawierają zapisów i konstrukcji niezgodnych z przepisami prawa lub godzących w interesy uczestników. Czyli UKNF występuje w roli obrońcy interesów posiadaczy tytułów uczestnictwa w funduszach.

Taki model nadzoru nie jest adekwatny do FIZ emitujących niepubliczne certyfikaty oferowane prywatnym inwestorom, na których zamówienie i dla których dany fundusz został przygotowany. Taki inwestor jest profesjonalistą i nie wymaga dodatkowej ochrony ze strony nadzorca. Co więcej, zdarza się, iż UKNF realizując swoje ustawowe zadania, w toku postępowania licencyjnego koryguje zapisy statutu funduszu w sposób zgodny z ogólnie przyjętym interesem uczestników, co jednakże różni się z wolą inwestora. Czyli chroni się profesjonalnego inwestora, który ani tego nie potrzebuje ani nie oczekuje. To nie jest logiczne.

Zmiana polegałaby na tym, że nie trzeba byłoby starać się o zgodę KNF na utworzenie niepublicznego FIZ. Nadzór otrzymywałby jedynie informację o powstaniu takiego podmiotu oraz jego okresowe sprawozdania finansowe. KNF nie zatwierdzałby statutu funduszu, pozostawiając swobodę przy ustalaniu polityki inwestycyjnej, opłat, zmiany strategii. Rozważane jest też wprowadzenie do przepisów nowego typu spółki zarządzającej, która specjalizowałaby się wyłącznie w funduszach „szytych na miarę”. Zmiana pozwoliłaby na zaangażowanie większych środków UKNF do rozpatrywania wniosków funduszy otwartych skierowanych do szerokiego grona inwestorów, którzy nie posiadają często wiedzy na temat rynku finansowego. W przypadku takich funduszy troska o ochronę inwestorów jest uzasadniona. UKNF mógłby też wzmocnić nadzór nad spółkami zarządzającymi funduszami.

Po przyjęciu zmiany przez ustawodawcę tworzenie nowych funduszy zamkniętych wiązałoby się z mniejszymi kosztami, a sam produkt lepiej odpowiadałby oczekiwaniom inwestorów.

3. Rejestr agentów ubezpieczeniowych on – line⁴

Planowane jest uruchomienie rejestru agentów ubezpieczeniowych (RAU) on–line – elektronicznego systemu przekazywania informacji o agentach przez zakłady ubezpieczeń

Dotychczas zakłady ubezpieczeń przesyłają do UKNF w formie papierowej liczone w tysiącach wnioski o rejestrację/wykreślenie agentów ubezpieczeniowych. Po zmianie te wnioski będą przesyłane elektronicznie. W ramach prac nad likwidowaniem barier w administracji zgłoszonych przez Ministerstwo Gospodarki, w tym ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, UKNF zgłosi projekt zmiany tej ustawy, celem wyłączenia stosowania jej przepisów w postępowaniach rejestrowych prowadzonych w UKNF, a dotyczących rejestracji agentów ubezpieczeniowych oraz akwizytorów. Powyższe ma na celu zdjęcie obowiązku prawnego nałożonego na UKNF w postaci konieczności wysyłania do wnioskodawców, w tym tych zgłaszających wnioski w formie elektronicznej, potwierdzenia przyjęcia wniosku do rozpoznania oraz określania terminu załatwienia sprawy. Wyłączenie ww. obowiązku jest uzasadnione z racjonalnego punktu widzenia (odbiurokratyzowanie rynku finansowego). Według danych za rok 2009, do UKNF wpłynęło 81.236 wniosków do rejestru akwizytorów oraz 72.305 wniosków do RAU. UKNF przeprowadził już testy nowej wersji oprogramowania służącego do przygotowywania wniosków o wpis lub zmianę do wpisu do RAU. Po zakończeniu przez Ministerstwo Finansów prac legislacyjnych nad rozporządzeniem w sprawie sposobu składania wniosków o wpis albo o zmianę wpisu do rejestru agentów ubezpieczeniowych, będzie możliwe uruchomienie RAU on – line.

4. Maklerzy papierów wartościowych, maklerzy giełd towarowych, doradcy inwestycyjni i agenci firm inwestycyjnych⁵

Na rynkach rozwiniętych, w tym w krajach „starej” Unii, nie ma ustawowego pojęcia „makler”, czy też „doradca inwestycyjny”. Nie ma też licencjonowania tych zawodów. Nie występuje również wymóg zatrudniania przez instytucje rynku kapitałowego określonej liczby takich osób. Czy polski rynek finansowy nie jest rynkiem rozwiniętym? Obecne rozwiązania pochodzą sprzed 20 lat, a przez ten czas wiele się zmieniło.

⁴ Realizacja postulatu wymaga zmian w przepisach prawa.

⁵ Realizacja postulatu wymaga zmian w przepisach prawa.

Rynek zatem dojrzał do zmian związanych ze zniesieniem licencjonowania zawodów, w tym systemem egzaminowania maklerów i doradców.

UKNF prowadzi szczegółowe analizy dotyczące ścisłego przestrzegania postanowień dyrektywy MiFID I oraz MiFID II w kontekście profesjonalnego doboru kadr przez instytucje finansowe oraz odejścia od licencjonowania zawodów. Całościowe spojrzenie na rynek finansowy pokazuje, że przykładowo, na rynku bankowym nie ma egzaminów państwowych, np. wobec zarządzających ryzykiem. Należy dążyć do ujednolicenia cross-sektorowego. Zniesienie licencjonowania nie spowoduje likwidacji ww. zawodów (kwestia nazewnictwa zawodów jest kwestią wtórną), nie nastąpi też pauperyzacja kadr firm inwestycyjnych. Wręcz przeciwnie, chodzi o profesjonalizm, etykę osoby zarządzającej portfelami, a nie o jej tytuł zawodowy, gdyż firmy inwestycyjne będą zainteresowane pozyskaniem profesjonalistów, natomiast ci ostatni, będą zdeterminowani do uzyskania jak najlepszej wiedzy, i co istotne, będą swoją wiedzę na bieżąco uaktualniać, celem sprostania wymogom rynku i potencjalnych pracodawców (firm inwestycyjnych). Na europejskim rynku finansowym znana jest licencja dla firm inwestycyjnych, które ponoszą odpowiedzialność za jakość pracy swoich pracowników. W Polsce mamy dualizm przejawiający się tym, że KNF nadzoruje zarówno firmy inwestycyjne jak i ich pracowników.

Także pojęcie doradcy inwestycyjnego, którego obowiązek zatrudnienia jest zagwarantowany ustawą jest rozwiązaniem nieznanym w innych krajach europejskich. W Polsce licencjonowanie doradców, połączone z bardzo trudnym egzaminem doprowadziło do sytuacji, w której w ciągu 18 lat wydano ok. 300 licencji. Wobec obowiązku zatrudnienia doradcy przez podmioty rynku finansowego zajmujące się zarządzaniem portfelem dochodzi do sytuacji, w której fikcyjnie zatrudnia się osobę z licencją, w celu wypełnienia obowiązku ustawowego. Jest to klasyczny przykład jak reglamentacja dostępu do zawodu ogranicza konkurencję, obniżając jakość świadczonych usług.

Egzaminy licencyjne nie zwiększają trwale kompetencji osób uzyskujących licencje. Słabością tego rozwiązania jest to, że badany jest stan wiedzy na moment uzyskania licencji. W świecie szybko zmieniającego się rynku finansowego, ze względu na konieczność ochrony klientów, taka sytuacja jest nie do zaakceptowania. Dlatego lepszym rozwiązaniem jest pozostawienie firmom inwestycyjnym możliwość wyboru pracowników, a zarazem wyposażenie nadzoru w możliwość przeprowadzenia egzaminu interwencyjnego, celem zweryfikowania, czy podmiot wypełnia obowiązek zatrudnienia osób z

odpowiednią wiedzą. Warto też wrócić do zgłoszonej kilka lat temu koncepcji środowiska maklerskiego dotyczącej zniesienia obowiązku zatrudniania określonej liczby osób przez firmy inwestycyjne wynikającego z art. 83 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

5. Usprawnienie rejestracji pracowniczych programów emerytalnych (PPE)

Analiza umów tworzących PPE dokonywana w toku każdego postępowania o wpis pracowniczego programu emerytalnego do rejestru pokazuje, że umowy w sposób niezwykle szczegółowy regulują warunki funkcjonowania programu, prawa i obowiązki stron oraz warunki gromadzenia i zarządzania środkami. Aktualny szeroki zakres przedmiotowy umów stanowi konsekwencję ugruntowanej metodologii weryfikacji przez UKNF wniosku o wpis PPE do rejestru, zgodnie z którą ww. umowy powinny w sposób kazuistyczny regulować wszelkie aspekty funkcjonowania programu. Przyjęcie tej optyki prowadzenia spraw opierało się na przekonaniu, że umowa zakładowa i umowa z instytucją finansową pełnią funkcję *sui generis* informatora dla uczestników programu o zasadach funkcjonowania programu (opis warunków uczestnictwa, gromadzenia i zarządzania środkami, wypłaty, wypłaty transferowej i zwrotu środków gromadzonych w programie).

Jednak dotychczasowy kształt umów nie spowodował, żeby wiedza uczestników PPE nt. programu działającego u pracodawcy była większa. Walor praktyczny umów, w których dominuje specyficzna terminologia prawnicza (np. pojęcia z zakresu prawa ubezpieczeniowego) budzi wątpliwości, bo potencjalnym odbiorcą informacji zawartych w umowach jest uczestnik PPE – osoba często nie posiadająca niezbędnej wiedzy prawniczej i ekonomicznej, pozwalającej na przyswojenie zagadnień pojawiających się w umowach.

Ponadto dotychczasowa praktyka badania wniosków o wpis PPE do rejestru pokazuje, że weryfikacja umów tworzących program sporządzanych w dotychczasowym kształcie napotyka poważne trudności. Umowy te są redagowane w sposób bardzo szczegółowy (umowy zakładowe, umowy z instytucją finansową liczą po 25 – 30 stron), układ redakcyjny umów jest dowolny, a poza obligatoryjnymi elementami umów występują również zagadnienia o charakterze neutralnym z punktu widzenia przepisów normujących działalność PPE. Z uwagi na fakt, iż umowy tworzą nierozzerwalną całość w praktyce nie jest możliwe dokonanie selekcji pewnych fragmentów umów i ich weryfikacja z przepisami ustawy o PPE.

UKNF, mając świadomość, że nie ma prawnych wymogów nakazujących sporządzanie umów składających się na PPE w ściśle określonej formie, proponuje opracowanie formularza wniosku o wpis pracowniczego programu emerytalnego do rejestru oraz dołączonych do niego wzorów formularzy umów (wzór umowy zakładowej i umowy z instytucją finansową) na użytek postępowania rejestracyjnego i umieszczenie ich na stronach internetowych UKNF w formie plików do pobrania jako alternatywy dla obecnie występujących umów PPE. Korzystanie z wzorów miałoby charakter fakultatywny. Ponadto posiłkowanie się wzorami formularzy nie przekreślałoby możliwości wprowadzenia między stronami umów tworzących program dodatkowych postanowień umownych (nie podlegających weryfikacji przez organ nadzoru).

Rozwiązanie to zdało egzamin w odniesieniu do postępowań osobowych, tj. wniosków o udzielenie zezwolenia na powołanie członka rady nadzorczej towarzystwa oraz o udzielenie zezwolenia na powołanie członka zarządu towarzystwa, w których stałym załącznikiem do wniosku jest formularz zawierający opis kwalifikacji i dotychczasowej działalności zawodowej kandydata do organów statutowych towarzystwa pomimo braku prawnych wymogów przedłożenia wraz z wnioskiem takiego dokumentu.

Za wdrożeniem tego rozwiązania przemawiają następujące argumenty:

- umowy sporządzone według wzorów formularza będą zawierały wyłącznie informacje, co do których istnieje prawny wymóg ich zamieszczenia w umowach (w założeniu mają to być dokumenty zwarte, syntetyczne, o przejrzystym układzie redakcyjnym),
- opracowanie wzorów formularzy ujednotoczy układ redakcyjny umów i doprowadzi do ich standaryzacji,
- posiłkowanie się przez wnioskodawców formularzami umów znacznie uprości weryfikację wniosków, a co za tym idzie, usprawni proces rejestracyjny,
- korzystanie z wzorów byłoby fakultatywne, więc UKNF nie narażałby się na zarzut arbitralnej ingerencji w zakres przedmiotowy umów tworzących program.

6. Nadanie postaci elektronicznej możliwie szerokiemu zakresowi działań nadzorczych

Celem zmian jest wprowadzenie nowoczesnych systemów elektronicznej wymiany informacji jako podstawowej metody komunikacji UKNF z podmiotami nadzorowanymi. Wprowadzenie takich rozwiązań pozwoli na:

- usprawnienie wymiany informacji pomiędzy UKNF a podmiotami nadzorowanymi, w szczególności zapewnienie szybkiej i niezawodnej komunikacji,
- zapewnienie odpowiedniej autoryzacji i wysokiego poziomu bezpieczeństwa informacji,
- ograniczenie ilości wymienianych dokumentów papierowych,
- ułatwienie podmiotom nadzorowanym kierowania do UKNF zapytań i składania wyjaśnień,
- docelowo (po niezbędnych zmianach legislacyjnych) umożliwienie podmiotom składania w wersji elektronicznej wniosków o wydanie decyzji administracyjnych.

Wybrane systemy informatyczne rozwijane w UKNF:

- PORTAL – bezpieczny kanał komunikacji z podmiotami nadzorowanymi, tworzona obecnie platforma, która zapewni bezpieczną wymianę informacji w formie elektronicznej pomiędzy podmiotami nadzorowanymi i UKNF. W pierwszej fazie ma ona objąć rynek kapitałowy i bankowy, a docelowo funkcjonować na wszystkich rynkach.
- SNU (System Nadzoru Ubezpieczeń) – obecnie zakłady ubezpieczeń wypełniają obowiązki informacyjne wobec UKNF za pomocą narzędzi udostępnianych przez urząd (aplikacja sprawozdawcza, pliki różnego formatu, najczęściej MS Word i MS Excel) i poprzez kanały sugerowane przez urząd (zewnętrzne nośniki danych, e-mail). Opracowana przez UKNF Aplikacja Sprawozdawcza w ramach projektu SNU pozwoli uporządkować proces wymiany informacji i zwiększy jej bezpieczeństwo. Dodatkowo wprowadzi możliwość rezygnacji z wersji papierowej części sprawozdań, a w szczególności dodatkowych zapytań sporządzanych na podstawie art. 207 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Raportowanie za pomocą Aplikacji Sprawozdawczej umożliwi bowiem komunikację za pomocą elektronicznego, bezpiecznego, szyfrowanego kanału przesyłania sprawozdań, możliwe będzie również rozbudowanie funkcjonalności aplikacji o podpis elektroniczny. Dodatkowo rekomendowana jest również rezygnacja z regulacji nakazującej sporządzanie sprawozdań w tysiącach złotych, co powoduje problemy wynikające z zaokrąglenia i jest kłopotliwe zarówno dla samych zakładów ubezpieczeń jak i UKNF.
- SNO (System Nadzoru Obrotu) – system wspomagający nadzór nad obrotem na rynku giełdowym, pozwoli na ograniczenie wymaganych od podmiotów informacji o zrealizowanych transakcjach dzięki pozyskiwaniu ich bezpośrednio z GPW, a następnie przetworzenie

danych w module analitycznym pozwalającym na definiowanie i funkcjonowanie automatycznych alertów o wykrytych nieprawidłowościach na rynku kapitałowym.

7. Ograniczenie liczby aneksów do prospektów emisyjnych

UKNF zwraca uwagę, że emitenci w wielu przypadkach zamieszczają w aneksach do prospektu emisyjnego informacje, do przekazania których nie są zobowiązani przepisami prawa, co z kolei może utrudniać inwestorom prawidłową ocenę spółki.

Zgodnie z art. 51 ustawy o ofercie publicznej, emitent lub wprowadzający jest obowiązany przekazywać do KNF w formie aneksu do prospektu emisyjnego, wraz z wnioskiem o jego zatwierdzenie, informacje o istotnych błędach w treści prospektu emisyjnego oraz znaczących czynnikach, mogących wpłynąć na ocenę papieru wartościowego, zaistniałych po zatwierdzeniu prospektu emisyjnego lub o których emitent lub wprowadzający powziął wiadomość po jego zatwierdzeniu.

Powyższy przepis wyraźnie wskazuje, że przedmiotem aneksu nie są wszystkie informacje zamieszczone w prospekcie, jakie uległy zmianie po jego zatwierdzeniu, a jedynie istotne – jeśli chodzi o wykryte błędy, oraz znaczące, które mogą wpłynąć na ocenę papieru wartościowego – w odniesieniu do innych informacji o zdarzeniach mających miejsce po zatwierdzeniu prospektu.

W praktyce szereg spółek zamieszcza w aneksach do prospektów emisyjnych informacje, których w obiektywny sposób nie można zakwalifikować do żadnej z dwóch opisanych powyżej kategorii. Zdarzają się ponadto przypadki wycofywania się emitenta z aneksu po wezwaniu przez KNF do złożenia wyjaśnień w tym zakresie.

Nie można wykluczyć, że przyczyną tego stanu jest nadmierna, nieuzasadniona ostrożność po stronie emitenta, w celu zapewnienia sobie ochrony przed ewentualnymi zarzutami ze strony nadzoru bądź roszczeniami inwestorów wskazujących na celowe niedoinformowanie o danym zdarzeniu.

W sytuacji inflacji informacji inwestorom trudniej jest stwierdzić, czy informacja objęta aneksem do prospektu rzeczywiście ma jakikolwiek wpływ na ocenę papieru wartościowego. Inwestorzy oczekują, że aneksy zmieniające treść prospektu spełniają przesłanki określone w art. 51 ustawy, tj. są istotnymi błędami lub czynnikami znaczącymi dla oceny papieru wartościowego.

W przypadku emitentów – nieuzasadnione przekazanie aneksu dla KNF może opóźnić realizację harmonogramu związanego z ofertą publiczną lub wprowadzeniem papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym, ze względu na czas konieczny na jego zatwierdzenie.

W przypadku wątpliwości, czy mają miejsce obiektywne przesłanki do sporządzenia aneksu, UKNF będzie prosił emitentów o uzasadnienie ujęcia danych informacji w aneksie, wraz ze wskazaniem okoliczności pozwalających ocenić błąd jako istotny, a inne zdarzenia jako mogące wpłynąć na ocenę papierów wartościowych.

8. Wyłączenie obligatoryjności rozpraw administracyjnych przed nałożeniem przez KNF kar pieniężnych na rynku kapitałowym⁶

Obligatoryjność przeprowadzania rozprawy administracyjnej przed wydaniem decyzji w sprawie nałożenia kary finansowej na podmiot działający na rynku kapitałowym⁷ nie znajduje uzasadnienia wobec braku takiego obowiązku odnośnie analogicznych decyzji dotyczących zakładów ubezpieczeń, banków czy towarzystw emerytalnych. Wymogi formalne związane z prowadzeniem rozprawy administracyjnej stwarzają podmiotom będącym stronami takich postępowań szereg możliwości przewlekania postępowania i prób uchylenia się od odpowiedzialności administracyjnej. Wystarczająca byłaby regulacja zawarta w art. 89 kodeksu postępowania administracyjnego, która uzależnia konieczność przeprowadzenia rozprawy od uwarunkowań merytorycznych bądź procesowych danej sprawy.

9. Ujednolicenie kategorii spraw zastrzeżonych do wyłącznej właściwości KNF działającej *in gremio*⁸

Celem zmiany jest zwiększenie liczby spraw, które mogą być przekazane w drodze upoważnienia do rozstrzygania Przewodniczącemu KNF (i ewentualnego dalszego delegowania pracownikom UKNF), co z jednej strony zmniejszy liczbę spraw mniejszej wagi rozpatrywanych podczas posiedzeń Komisji, z drugiej przyspieszy ich rozpatrywanie ze względu na brak konieczności kierowania ich na posiedzenie.

Zmiana prawa⁹ mogłaby ujednoczyć między poszczególnymi sektorami rynku kategorie spraw zastrzeżonych do wyłącznej właściwości Komisji –

⁶ Realizacja postulatu wymaga zmian w przepisach prawa.

⁷ Dotyczy decyzji wydawanych na podstawie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, ustawy o ofercie publicznej, ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o giełdach towarowych.

⁸ Realizacja postulatu wymaga zmian w przepisach prawa.

⁹ Art. 12 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

możliwe upoważnienie dotyczyłoby przykładowo wydawania zezwoleń na:

- porządkowe zmiany statutów OFE,
- przywrócenie akcjom spółki publicznej formy dokumentu,
- zmianę przez fundusz inwestycyjny lub emerytalny banku – depozytariusza,
- przystąpienie do pracowniczego funduszu emerytalnego (nabycie akcji pracowniczego towarzystwa emerytalnego).

10. Utworzenie w UKNF pionu inspekcji¹⁰

W wyniku planowanej zmiany statutu urzędu, w strukturze UKNF zostanie utworzony pion inspekcji.

Jest to kolejny etap integracji istniejących w przeszłości odrębnych nadzorów sektorowych¹¹, polegający na standaryzacji i optymalizacji procedur w zakresie nadzoru on-site, realizowanego w siedzibie podmiotu nadzorowanego.

Wyodrębnienie jednej komórki odpowiedzialnej za inspekcję pozwoli na bardziej kompleksową analizę ryzyka we współpracujących ze sobą lub ściśle powiązanych kapitałowo instytucjach finansowych działających na różnych rynkach. Inspekcje UKNF będą w większym stopniu ukierunkowane na analizę ryzyka, a w mniejszym na sprawdzanie, czy w instytucjach finansowych są przestrzegane biurokratyczne procedury. Możliwy będzie też szybszy przepływ informacji oraz wymiana doświadczeń między inspektorami. Z punktu widzenia podmiotów nadzorowanych, utworzenie pionu inspekcji i standaryzacja procedur inspekcyjnych¹² przyczyni się do skrócenia średniego czasu trwania inspekcji.

¹⁰ Realizacja postulatu wymaga wydania zarządzenia Prezesa Rady Ministrów zmieniającego statut UKNF.

¹¹ KNF, utworzona w 2006 r., wykonuje zadania realizowane w przeszłości przez Państwowy Urząd Nadzoru Ubezpieczeń – PUNU i Urząd Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi – UNFE (połączone w 2002 r. w Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych – KNUiFE), Komisję Papierów Wartościowych i Giełd (KPWiG) oraz Komisję Nadzoru Bankowego (KNB).

¹² W zakresie, w jakim jest to możliwe ze względu na specyfikę poszczególnych segmentów rynku i obowiązujące przepisy prawa.